

златния цвѣтъ. Въ това врѣме майка имъ Лу ги видѣла и имъ казала:

— Какво правите?

Съ усмивка и съ радостни искри на чернитѣ си миндалови очи тѣ разказали на майка си цѣлата случка съ новодошлата учителка.

Тогава майката Лу съ гордостъ казала:

— Азъ извънредно съмъ радостна, дѣто моитѣ синове иматъ такива благородни сърца. Но има и други начинъ за да направимъ щастлива прѣкрасната млада чужденка. Тя ще получи този цвѣтъ, усмихнала се госпожа Лу — и цвѣтътъ пакъ ще си остане на своето мѣсто. Ако вие отдѣлите цвѣта отъ неговия многоуважаемъ родителъ, той слѣдъ день-два ще увѣхне. И тогава той никому не би могълъ да достави удоволствие. А пъкъ азъ вѣрвамъ, че прѣкрасната госпожица ще бжде по-радостна, ако го вижда всѣки день все тѣй свѣжъ и разкошно разцвѣтѣнъ... Ние ще я помолимъ да идватъ заедно съ вашата учителка, да си пиятъ чая тукъ въ нашата градина. Така всѣки день тѣ ще могатъ да се любуватъ на златния цвѣтъ на американското растение. Тѣ могатъ да идватъ и всѣка вечеръ, като си донасятъ и работа или книги за прочитъ, ако желаятъ...

При тѣзи думи Лу-Вингъ-Вингъ и Лу-Чингъ-Чингъ заплѣскали съ ржцѣ, засмѣни до уши отъ радость при мисълта, че всичко тѣй благополучно се свършило.

Както казала майката Лу, всичко тѣй било и сторено.

И отъ този день натъжената прѣкрасна дѣвойка прѣстанала да плаче.

Прѣвелъ: Г. Пѣйчевски.